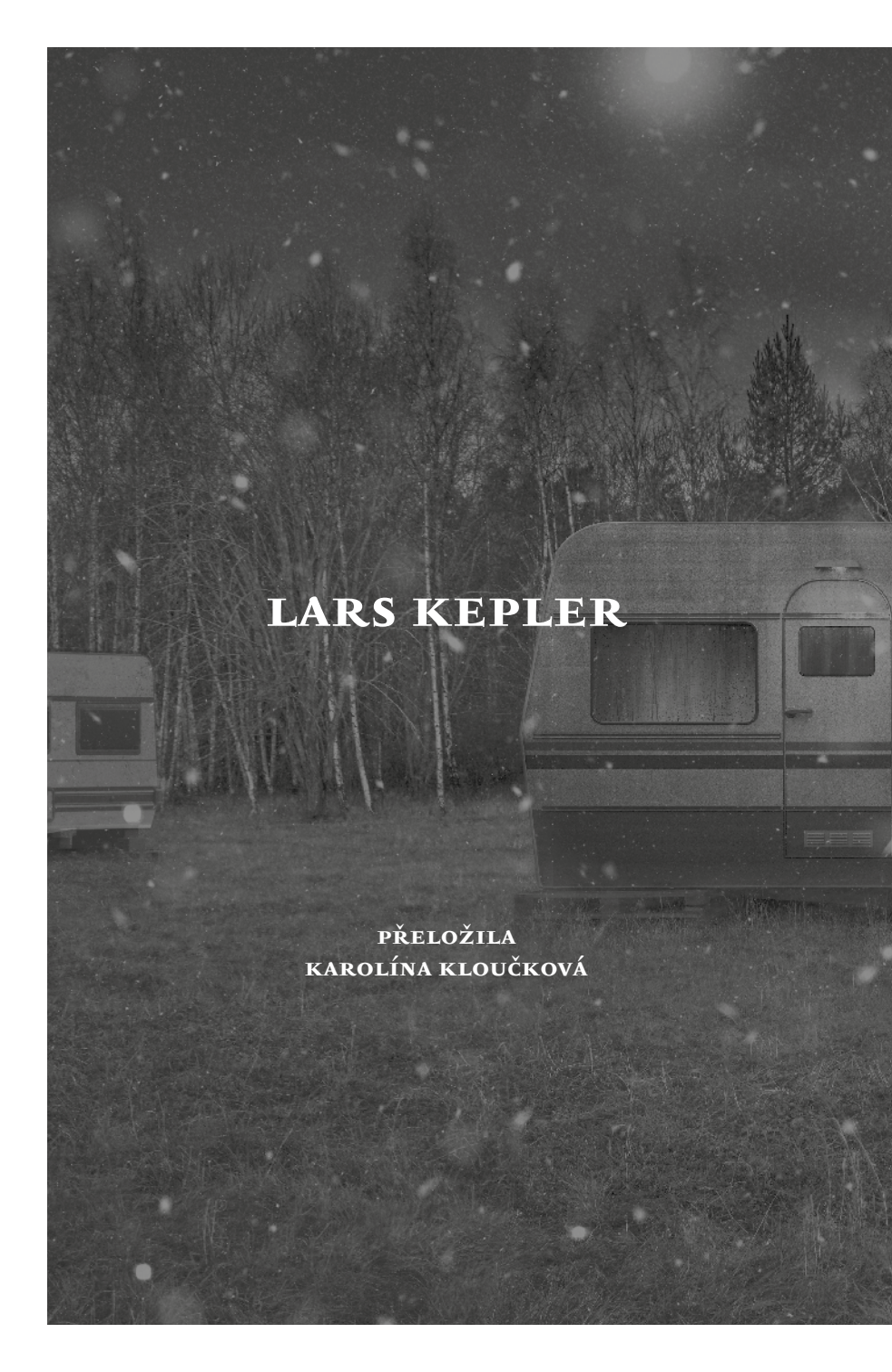

LARS KEPLER NÁMĚSÍČNÍK

.....
KRIMI**ROMÁN**HOST

17
MILIONŮ
PRODANÝCH
VÝTISKŮ
SÉRIE

A black and white photograph of a snowy forest at night. In the foreground, two caravans are parked on a grassy field. The caravan on the right is larger and shows a window and a door. The caravan on the left is smaller and partially obscured. The background is a dense forest of bare trees, with snow falling or on the ground. The sky is dark with some light spots, possibly stars or distant lights.

LARS KEPLER

PŘELOŽILA
KAROLÍNA KLOUČKOVÁ

NÁMĚSÍČNÍK

.....

BRNO 2024

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Sömnångaren

Copyright © Lars Kepler, 2024

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover design © Hummingbirds / hummingbirds.se

Translation © Karolína Kloučková, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2492-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-2493-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2494-5 (MobiPocket)

Spánek i snění nás jako dva tajemní průvodci provázejí stále.

V řecké mytologii nese bůh spánku jméno Hypnos. Obývá temnou jeskyni obrostlou mákem na břehu řeky zapomnění. Když Hypnos spí, střeží ho jeho syn Morfeus — bůh snění.

Dnešní věda rozděluje spánek do dvou hlavních fází: fáze hlubokého spánku a fáze REM. Během hlubokého spánku jsou elektrické vlny v mozkové kůře pomalé a dlouhé. Dvakrát až třikrát během noci se však zkrátí a zrychlí na frekvenci podobnou jako ve chvílích bdění. Této fázi se říká REM spánek (z anglického Rapid Eye Movements), protože se během ní rychle pohybují také oči.

Pojem parasomnie souhrnně označuje různé funkční poruchy, při nichž mozek částečně spí a částečně je bdělý.

Dobře zdokumentovaná porucha zvaná náměsíčnost či somnambulismus se vyskytuje u pěti procent dětí, avšak u dospělých je mnohem méně obvyklá.

Ve většině případů se náměsíčnost objevuje ve fázi hlubokého spánku a trvá jenom několik minut, existují však i lidé, kteří jsou náměsíční v REM fázi. Sny pak u nich vyvolávají fyzickou aktivitu, takže se třeba obléknou, otevřou dveře a opustí domov.

PROLOG

Stříbřitě šedé dešťové mraky se lesknou v neklidných kruzích na hladině kaluží, v okapu i v přeplněné pozinkované vaně na praní prádla.

Máma stojí v dešti na dvorku mezi dědovým zrezivělým autem a dřevníkem. Plavé vlasy má promáčené deštěm a podprsenka i džíny jí vlhkostí ztmavly.

V ranách se jí objevuje čerstvá krev stejně rychle, jako ji odplavuje déšť.

Dnes ráno se sama pořezala po celém těle, a než vyšla bosá ven, odhodila nůž na podlahu v předsíni.

Chlapec se dívá na zkrvavenou kliku, zvlněné tapety na stěnách, dřevěnou podlahu s nožem a na prázdnou láhev od pálenky, která stojí mezi tátovými holínkami.

Máma si celou noc povídala s kanystrem benzínu v autě a se sekerou v kůlně, na oba předměty křičela a pak zoufale volala přímo do nebe na tátu, aby se vrátil domů.

Chlapec přejde do svého pokoje a pozoruje ji z okna. Déšť teď bubnuje do plechové střechy a okenního parapetu ještě prudčeji.

Okap je plný starého listí a přetéká.

Ocelové lanko v plastové bužírce vede od chlapcova zápestí k tyči přimontované u stropu. Dovoluje mu pohybovat se volně po celém pokoji. Může ležet v posteli, stát u okna i sedět na podlaze a hrát si se svými věcmi.

Má gumového skřítku s ohnivě žlutými vlasy, špičatými jako plamen, ohebného Růžového pantera a americké policejní auto, které první týden modře blikalo.

Když je připoutaný lankem, může vyjít do předsíně a dojít si na záchod, ale k domovním dveřím se nedostane. Pokud natáhne ruku, až ho táhne v rameni, a lanko napne tak silně, že se mu bolestivě zařízne do zápěstí, může nakouknout do kuchyně s popraskanou podlahou.

Jeho matka dojde do kůlny pro sekeru, znovu vyjde ven do deště a se svěšenou hlavou zůstane stát vedle hromady pneumatik a rezavých motorů.

Dešťové kapky za ní svítí v záři neonového štítu opravny traktorů. Zvedne bradu, pomalu se otočí, ukáže na chlapce do okna a dlouhými kroky se vydá k domu.

ÚVOD

Obří vesmírná loď Razor Crest se nehybně vznáší v tichu a temnotě. Matka se při pohledu na synka usmívá. Ve svitu měsíce, který sem proniká zavřeným oknem, je jeho tvář bleďá. Mezi obočím má drobnou vrásku.

Břicho a hrudník se mu pohybují v rytmu pravidelného dechu.

Po koupání, večeři a čištění zubů mu dala pět miligramů fenothiazinu a chlapec teď hluboce spí.

Sama je stále nervózní z toho, že Robert přišel ve chvíli, kdy byl syn ještě vzhůru, a ona mu zalhala, že je to poslíček, který přinesl nějaké dokumenty do kanceláře.

Kamera elektronické chůvičky míří na spící tělo.

Přestože vstala velmi opatrně, vzduch v ložnici se nepatrně pohnul a šedé lego zavěšené na vlascích se rozhoupalo.

Potichoučku se vyplíží na chodbu, zavře za sebou dveře a začne otáčet klíčem v zámku, ale vtom uvnitř cosi ztěžka dopadne na podlahu.

Zadrží dech a naslouchá.

Chlapec spí.

Z velké ložnice se ozývá tichá hudba, přestože Robertovi řekla, aby byl úplně potichu. Zamkne, upraví si šaty, projde chodbou a mine prosklené dveře i schody do přízemí.

Robert sedí potmě na křesle s mobilem v ruce a zašeptá omluvu. Když mu pohlédne do očí, musí se usmát. S krátkými vlnitými vlasy, stříbrnou mincí okolo krku a holou hrudí vypadá Robert jako mladý římský císař.

„Usnul,“ řekne.

„Fajn, tak na co čekáme?“ usměje se na ni.

„Když už se ptáš, tak vždycky na tebe.“

„Jsem tu, přišel jsem,“ odpoví a vstane.

Přišel jsi, viděl jsi, zvítězil jsi, pomyslí si ona, dojde k oknu, zatáhne závěsy, ale vtom jí hrud' zaplaví náhlá vlna strachu.

Nad vrcholky stromů visí měsíc v úplňku, zjizvený a stříbrošedý. Dole na příjezdové cestě stojí ve stínu javoru Robertovo rezavé auto.

„Už se někdy vrátil dřív?“ zeptá se Robert.

„Stejně jsem nervózní,“ odpoví a podívá se na něho.

„Ale no tak, vzal jsem láhev bublinek z...“

„Počkej,“ nenechá ho domluvit a přiloží si ruku ke rtům.

„Copak je?“

„Nic, jen jsem si uvědomila, že jsem omylem otočila klíčem v zámku dvakrát.“

„A záleží na tom?“

„Ne, jenom... znáš mě, mám svoje zvyky, a kdyby bylo potřeba, musím se k němu rychle dostat,“ odpoví a vyjde z ložnice.

Chodba je temná a chladná.

U stěny stojí vysavač s hadicí omotanou okolo těla.

Když se zastaví přede dveřmi do synova pokoje, neodolá a ohlédne se přes rameno. Robert stojí na prahu ložnice, v ruce drží láhev růžového šumivého vína, kterou objevil dole v kuchyni. Vždycky je tak dychtivý. Usměje se na něho, zvedne k němu ruku s palcem nahoru a otočí klíčem v zámku proti směru hodinových ručiček.

V mechanismu zacvaká.

Napadne ji, že ke dveřím přiloží ucho, ale když z ložnice zaslechne tlumený výdech otevřené láhve, nechá to být.

Robert na ni čeká v záři úplňku se dvěma plnými skleničkami, jednu jí podá a hluboce se jí zahledí do očí.

Přituknou si, políbí se a napijí. Jejich stíny se pohybují jako přízraky na starých nástěnných hodinách, které visí nad manželskou postelí.

„Mňam,“ řekne ona a posadí se na okraj postele.

Na monitoru je vidět chlapcova klidná tvář a jeho pomalé oddechování pod světlemodrou pokrývkou. Když ve spánku přejede rukou po prostěradle, z reproduktoru se ozve praskavý zvuk.

Robert vyprázdní svoji skleničku, odloží ji na komodu vedle láhve, přistoupí k ní, skloní se a měkce ji políbí na ústa.

Pak i ona opatrně odloží svou skleničku na noční stolek, položí mu ruce na boky a vzhledne k jeho pronikavým očím. „Na co myslíš?“ zeptá se ho a nedokáže skrýt úsměv.

„Hádej.“

Sklopí oči a všimne si, že se mu džíny začínají napínat. Několikrát ho měkce políbí na poklopec, až se jeho penis ztopoří a vyboulí látku natolik, že odhalí zip.

„Tak jo,“ usměje se na něho.

Přesune se na postel, odstrčí polštář, položí se na záda a podívá se na monitor. Obličej jejího syna ve studeném měsíčním světle připomíná vejce. Robert si rozepne džíny, a když se je pokouší stáhnout, zavravorá. Vyleze na postel, políbí ji na Venušin pahorek a skrz její oblečení nasaje teplý vzduch.

Když jí rukama zajede pod šaty, stáhne kalhotky a rozevře nohy, ucítí zalechtání v břiše.

„Pojď,“ zašeptá a pohlédne na temné dveře.

Položí se na ni a s úsměvem ji políbí na rty. Když do ní pomalu vnikne, ona pod ním tiše zalapá po dechu. Roztáhne stehna a v okamžiku bezčasu ho dokonale obemkne.

Bradavky jí pod hladkou látkou podprsenky tvrdnou.

Robert se od ní odtáhne a začne rytmicky přirážet. Postel naráží do stěny a najednou se v témže rytmu rozezní hodiny nad postelí.

Žena má před očima opuštěného chlapce, jak s rolničkou na krku kráčí borovým lesem.

Podívá se na monitor, zaplaší myšlenky a zavře oči, aby se vrátila k prožívané slasti. Prsa se jí pohupují, zatíná stehna a pánevní dno, drží Roberta okolo vlnících se zad, blíží se k vrcholu, na okamžik povolí, znovu svaly zatne a prožije dlouhý orgasmus.

Snaží se sténat jenom tiše, do očí se jí nahrnou slzy, čelo se jí leskne potem a zdálky slyší auto parkující na ulici před domem.

Robert pokračuje, rychle dýchá, přiráží silněji, s hlubokým výdechem ejakuluje a zůstane na ní zadýchaně ležet. Sperma jí vytéká mezi stehny.

Jeho srdce rychle bije proti jejímu.

Ty údery, jako odpočítávání, napadne ji.

Leží spolu v objetí a ona se těší, že teď budou pít víno, sedět na posteli a povídat si o společné budoucnosti.

Probudí ji dutá rána. Ve tmě sebou prudce trhne. Okno ložnice je otevřené dokořán.

Na trávník s praskotem dopadne střešní taška a vzápětí se ozve strašlivý křik.

I
.....

Listopadová obloha nad nákupním centrem ve Vårbergu je temná jako litina. Jsou skoro tři hodiny v noci a v ulicích není ani noha.

Kolem salonu krásy se zamřížovanými okny pomalu projíždí policejní vůz.

Kolegové John Jakobsson a Einar Bofors sedí mlčky vedle sebe. Přestali spolu mluvit už skoro před rokem.

Když komunikovat nemusejí, mlčí.

Einarovi leží u nohou pytlík se zbytky rychlého občerstvení a kabinou se line vůně smaženého jídla.

John bubnuje prsty do volantu, dívá se z okna a jako obvykle myslí na svého bledě šedivého staršího bratra.

V zaprášených oknech s reklamami se odrážejí světla ze vstupu do metra. Mezi betonovými pilíři průchodu se nahromadily odpadky, opadané listí a střepy.

Před místní charitou jsou poházené prázdné plechovky od sprejů, igelitové tašky a rozložené kartony. Oba policisté pohroužení do vlastních myšlenek projedou okolo parkoviště a u kostela etiopské církve odbočí doprava.

Světlem pouličních lamp se začnou snášet veliké sněhové vločky a celá čtvrť najednou působí jako v pohádce.

V Johnovi to vyvolá nepříjemnou vzpomínku na dětství.

Mléčný svit monitoru policejního terminálu ozařuje jeho pevně zaťatou ruku. Právě když Einar vytahuje dózu s orálním tabákem, ozve se hlášení z krajské centrály.

Jde o probíhající vloupání v kempu Bredäng.

Einar hlášení přijme, zatímco John odbočí na prostranství za supermarketem, objedná kontejnery na tříděný odpad a vrátí se na silnici.

„Kemp je přes zimu zavřený a majitel je na Floridě,“ vysvětluje operátor. „Ale má tam bezpečnostní kamery napojené

na svůj mobil a prý vidí, že se právě teď v jednom z obytných karavanů svítí.“

Bez zapnuté sirény i blikajícího majáčku projíždí policejní vůz zvýšenou rychlostí mezi výškovými domy a okolo staré obecní kotelny.

Stěrače shrnují z čelního skla sněhové vločky.

Policisté spolu nemluví, ale oba myslí na to, že to nejspíš bude někdo, kdo dnes v noci nechce umrznout: bezdomovec, člověk bez dokladů, narkoman nebo nějaká psychicky narušená osoba.

Jak už to bývá.

Minou hotel Scandic a odbočí na skärholmskou silnici.

Už je to skoro pět let, co John šperhákem odemkl dveře do pokoje svého staršího bratra. Luke ležel na podlaze vedle postele, rty měl úplně modré. Okolo paže mu volně viselo zažloutlé gumové škrtidlo a na tričko s nápisem *Nirvana* se mu přilepil vatový polštářek s krvavou tečkou.

John nikdy nezapomene na zorničky v jeho vytřeštěných očích. Byly tak neskutečně maličké, jako by je někdo nakreslil špičkou jehly.

Od té doby, co slouží v terénu, má u sebe vždycky tři balení naloxonu, který se používá při předávkování, i když do běžné výbavy lékárníčky nepatří. Nemluví o tom, ale s pomocí tohoto nosního spreje zachránil život už osmi lidem.

Projedou okolo temného fotbalového hřiště, průmyslovou zónou a zamíří do přírodní rezervace Sätterskogen.

Před branou kempu zastaví přesně osm minut od chvíle, kdy přijali hlášení.

Obchod, kancelář i thajská restaurace jsou mimo sezonu zavřené. Vzduchem se tiše snášejí sněhové vločky a dopadají na asfaltové prostranství před nimi.

John s Einarem mlčky vystoupí z vozu a přelezou bránu. Podívají se na plánec, najdou stanoviště G a vyrazí.

Bez aut, stanů i lidí vypadá veliké tábořiště podivně pustě.

Přejdou po žluté travnaté ploše se spoustou vyšlapaných pěšinek směrem k části s obytnými vozy. Napravo se zvedají stráně s opadanými stromy. Mezi černými holými větvemi se snáší sníh.

Minou malé hřiště a toalety a zamíří mezi karavany. Akustika se mění, stěny vozů zachycují zvuk jejich kroků a nepříjemně ho odrážejí.

Okna jsou temná, na vysokých televizních anténách zplihle visí stuhy a všechny terásky jsou prázdné.

John myslí na to, jak moc se svého bratra poslední rok bál. Luke občas býval naštvaný a bezohledný, třeba když po něm John chtěl, aby mu vrátil půjčené peníze.

Už zdálky vidí, že v jednom ze zadních karavanů se opravdu svítí. Když dojdou blíž, je patrné, že světlo vychází z lampy za záclonkou v okně.

John se zastaví, zhluboka se nadechne mrazivého vzduchu, vytáhne služební pistoli, vystoupí na kovové schůdky, zabuší na dveře a otevře.

„Policie, jdeme dovnitř!“ zavolá hlasem bez opravdové síly.

Vstoupí do šera karavanu a vidí, že oběma směry vedou po linoleu s parketovým vzorem tmavé stopy. Zahledí se do uličky napravo — jsou v ní dvojce zavřené dveře a malá koupelna.

Všechno je tiché a nehybné.

S pistolí sklopenou k podlaze vykročí k osvětlenému společenskému koutu. Ve stěnách i stropě s každým jeho krokem zapraská.

Před sebou nevidí nic než kuchyňský stůl se čtyřmi židlemi. Nejasné světlo lampy v zadní části chabě ozařuje poškozený nábytek.

Vtom se kdesi šikmo před ním ozve tlumený ženský hlas a John se prudce zastaví.

„Zvedni to, hřebečku, zvedni to,“ říká rozpustile. „Zvedni to, hřebečku...“

„Policie, jdu dovnitř!“ zvolá John a cítí, jak mu návalem adrenalinu vstávají chloupky na pažích.

„Hřebečku, zvedni to... zvedni to, hřebečku, zvedni to... zved...“

Náhle žena zmlkne a John pokračuje se zdviženou pistolí dál.

Nehybný vzduch je plný pachu, který připomíná vlhký brusný kámen. Vtom ucítí pohyby přenášené podlahou, jak do karavanu těžkým krokem vstoupí Einar. John se zastaví, sípavě se nadechne nosem, naslouchá. Potom vejde do kuchyně, namíří pistolí do strany a zalapá po dechu.

Na nerezové kuchyňské lince leží celá lidská noha s náplastí na koleni a nataženou černou pánskou ponožkou. Svaly a šlachy jsou přesekané desítkou ledabylých úderů sekerou.

Hlavice kyčelního kloubu, vytržená z jamky, bíle září proti temným tkáním.

„Co to sakra...“

Stěny, strop i podlaha jsou pocákané krví. Na konferenčním stolku mezi dvěma květináči s umělými rostlinami leží část hlavy. Přestože čelist a brada chybí, John vidí, že oběť je muž s krátkými černými vlasy a melírem.

Krev pokrývá celý stůl a šlemovitě odkapává do velké kałuže, která se rozlévá na podlaze.

Na pohovce se rozsvítí telefon, na displeji se objeví jméno *Anna* a rozezní se osobní vyzvánění:

„Hřebečku, zvedni to... zvedni to, hřebečku...“

V druhé části karavanu zároveň Einar otevře dveře do velké ložnice a posvítí dovnitř baterkou. Na manželské posteli leží tělo bez končetin. Plochy řezů jsou nerovné a kašovitě, třicet z nich bledé chrupavky a úlomky kostí.

Třeští oči na chlupaté břicho rozčtvrceného muže, na jeho povislý penis a svalnatou potetovanou hrud', krk a spodní část hlavy.

Matrace je prosáklá krví a celé tělo se temně leskne.

Einar cítí, jak se mu ruka s pistolí třese, jako by jí procházel elektrický proud. Ten pocit je tak silný, až se zakymácí.

Baterku si přichytí pod paží a rukou si zakryje ústa. Když se pach kečupu na jeho prstech smísí s pachem čerstvé krve, zvedne se mu žaludek.

John slyší kolegovy klapavé kroky, ohlédne se do uličky a vidí, jak Einar couvá z ložnice. Šátrá po vysílačce, baterka mu přitom upadne na podlahu, potom vyběhne z karavanu a zvrací.

John vykročí nazpátek, ale pak se zarazí, naslouchá a po zádech mu přeběhne mráz. Stěnami se nese podivně nepřítomný a zároveň mechanický smích.

Možná je to zvenku, pomyslí si John, právě když smích přejde ve slabé skučení a po chvíli utichne docela.

S bušícím srdcem přistoupí k posledním zavřeným dveřím.

Naprosto iracionálně ho napadne, že uvnitř stojí jeho bratr Luke s modrými rty, malíčkými zornicemi a mačetou přes rameno.

Zvenku slyší, jak Einar rozčileně a nesouvisle mluví do vysílačky.

John stiskne kliku, strčí do dveří a namíří pistolí do tmy.

Na stěně pod oknem se spuštěnou žaluzií visí radiátor vytažený ze zásuvky. Po bílém kovu stéká krev.

Panty dveří tiše vrznou těsně předtím, než se zastaví. John natáhne ruku, dveře otevře a vstoupí dovnitř.

Na podlaze vedle palandy leží na boku mladík. Useknutou paží má položenou pod hlavou jako polštář.

Jeho bledý obličej vypadá uvolněně, oči jsou zavřené. Na sobě má džíny, tenisky a mechově zelený svetr. John k němu přistoupí, aby zkusil nahmatat tep.

Na spodní posteli leží sekera. Einar zvenku cosi volá.

Když se John natáhne dopředu, podlaha pod jeho vahou zavrže.

Zničehonic se chlapec se zavřenýma očima zasměje. Ve zkrvaveném obličejí se zalesknou zuby.

John zavrávorá dozadu, zašátrá po pistoli a odjistí ji, ale vtom šlápne do kaluže krve, uklouzne, narazí zády do stěny a vystřelí do země.

Chlapec sebou trhne a posadí se, zamrká a nechápavě se na Johna zahledí. Krvavou rukou si odhrne vlasy z čela a navlhčí si rty.

„Kde to jsem? Co se tady stalo?“ zeptá se vystrašeně.

Bernard Sand stojí ve svém vínovém županu ve velké kuchyni a připravuje opulentní snídani. Hvízdá si, na prudkém ohni smaží dva bramboráky. Je čtvrt na osm ráno a prosedivělé vlasy má ještě rozcuchané. Než se začal naplno věnovat psaní, byl profesorem dějin idejí na Stockholmské univerzitě. Bernard píše romantické romány a se sérií o sourozencích DeVilleových prorazil i mimo Švédsko.

Po šesti knihách by rád zkusil něco nového.

Nepřestává ho to bavit, ale obává se, jestli jako spisovatel nezačíná lenivět.

Právě teď pracuje na sedmé knize a kromě toho má v deníku *Expressen* sloupek věnovaný vztahům, v němž každou neděli odpovídá na dotazy čtenářů.

Knížní série ho živí, ale je s ní spousta práce i mimo psaní.

Včera si pročítal digitální smlouvy na dvě nové knihy s nizozemským a polským nakladatelstvím. Hodinu komunikoval s japonským překladatelem, čekají ho tři e-mailová interview, k nimž se ještě nedostal, a od svého agenta má spoustu nabídek na autorské návštěvy a natočení videí s pozdravy.

Bernardovi je padesát dva let, z předchozího manželství má sedmnáctiletého syna Huga a už osm let žije s Agnetou.

Je štíhlý a vcelku vysoký, má bledý obličej, pronikavé modré oči a výrazné obočí, které si musí každý týden zastřihovat.

Na pánvi to zapraská a několik kapiček horkého másla mu dopadne na ruku, kde ho to zasvědí.

Bernard přenese bramboráky na dva talířky a přidá crème fraîche, který našlehal se strouhanou citronovou kůrou, čerstvým koprem a pepřem.

Je temné zimní ráno.

Celý pokoj se zrcadlí v černých oknech jako ozářené divadelní jeviště.

Agneta s sebou do kuchyně vnese lehkou vůni parfému. Odcvičila si svoje uklidňující dechové techniky, osprchovala se a převlékla do džín a háčkovaného svetru.

„Za šestnáct minut musím sedět v autě,“ ohlásí.

V obličejí je ještě červená, pleť se jí bronzově leskne a v černých oholených vlasech se jí třpytí kapičky vody.

„Máš novou rtěnku,“ poznamená Bernard.

„Dobrý postřeh.“

„Je moc hezká.“

„Díky, ale jestli si myslíš, že to bude stačit, abych se ti vrhla okolo krku a začala tě líbat, tak...“

„Udělej to,“ nenechá ji domluvit.

„Myslíš?“ usměje se Agneta a pak znovu zvažní. „Panebože... já se nechám tak lehce ošálit, tak hloupě snadno ti odpouštím, protože...“

„Promiň.“

„Protože moje srdce... moje bohužel hloupoučké srdce tě miluje,“ řekne a posadí se ke stolu.

„Miluju tě.“

Agneta vzdychne a zahledí se na něho s vráskou mezi obočím.

„Já ti věřím, že to myslíš upřímně... ale jako spisovatel bys měl vědět, že to nestačí říkat, ale že když někoho miluješ, musíš to i dávat najevo.“

„S tím souhlasím,“ přikývne Bernard.

Agnetě Nkomové je třicet sedm, pracuje jako kulturní novinářka na volné noze, pro deník *Svenska Dagbladet* píše recenze tanečních představení, pro místní zpravodajskou agenturu *Lepší čtvrť* dělá reportáže a pro jeden podcast připravuje rešerše o skutečných zločinech.

Už se producenta mockrát ptala, jestli by nemohla být přímo při tom, sama natáčet reportáže, ve studiu sedět u mikrofonu a diskutovat o nových teoriích a pochybeních policie během vyšetřování.

Ví, že by v tom byla dobrá, ale zatím se dočkala jen přívětivého odmítnutí a prázdných frází o tom, že na ni budou pamatovat.

Agneta se s Bernardem seznámila, když s ním dělala rozhovor před zfilmováním jeho první knihy o sourozencích DeVilleových. Byl tehdy extrémně zaneprázdněný, takže na interview dostala jenom třicet minut, ale k tomu, aby se do sebe zamilovali, to stačilo.

Bernardovi se začne třást ruka a musí několik vteřin počkat, než se zklidní, pak přidá velkou lžící kaviáru, nasekanou pažitku a donese na stůl předkrm i šampaňské, i když ví, že Agneta se skleničky nedotkne.

„Vážně jsme si včera potřebovali promluvit, ale tys usnul,“ řekne Agneta tiše a zvedne příbor.

„Občas usnu, ale nikdy nejsem unavený,“ odpoví Bernard a posadí se naproti ní. „Venuše, naše královna, mě o bezesných nocích popichuje a Amor mě nenechá ani chvíli na pokoji.“

„Vášeň,“ vzdychne Agneta a pustí se do jídla.

„Vsadil bych se, že jsem to už někde napsal,“ odpoví Bernard a napije se jejího šampaňského.

„Jsi skvělý spisovatel.“

„Někdy.“

Agneta si osuší ústa látkovým ubrouskem a prochází si v mobilu poštu, zatímco Bernard přináší dva nové talířky s tatarským biftekem, kapary a dijonskou hořčicí.

„Bernarde, ale vážně, tohle je skvělé,“ řekne Agneta a snaží se zachytit jeho pohled. „Miluju tatarák, ale nepotřebuju takovou spoustu jídla. Chci, abys promluvil s Hugem, jak jsi slíbil.“

„Včera se to nepovedlo,“ odpoví Bernard a do dvou malých skleniček nalije české pivo.

„Včera, předevcírem a kterýkoli den...“

„Ano,“ zašeptá Bernard.

„Co bys ve svém srdci řekl sám sobě?“

„Vezmi si brokovnici a otevři pusou.“

„Myslím to vážně.“

Bernard vzdychne a posadí se.

„Bernarde, připravit Agnetě luxusní snídani nestačí,“ odpoví.

„Nejenom to.“

„Nemyslím si, že tě žádá, aby ses změnil ze dne na den, Bernarde, ale potřebuje cítit, že děláš kroky správným směrem a nejenom že kupuješ růže a šampaňské.“

„Protože to je tvůj způsob úniku,“ dodá Agneta. „I když Agneta dostává květiny ráda a tak dále.“

„Musí vědět, že za tvými slovy o lásce je skutečná láska, že jsi jí věrný a stojíš na její straně, když se tvůj syn chová nevhodně... aby se mohla cítit jako plnohodnotný člen rodiny,“ pronese vážně Agneta.

Nasazuje si náušnice a myslí přitom na včerejší večeři. Aby nebyla nervózní, vzala si deset miligramů inderalu. Bernard ví, že někdy bere betablokátory, když má před sebou důležitou schůzku. Netuší však, že si je začala brát, i když s nimi doma jí jeho syn. Hugo seděl skloněný nad talířem, levou rukou si odhrnul střapaté vlasy stranou a zvedl vidličku k ústům.

„Tak jsem zkusil odpovědět na ten inzerát *Kulturního magazínu*,“ řekl a žvýkal s otevřenou pusou. „Zítra v poledne jedu do Uppsaly do redakce.“

„Skvěle, to ti otevře dveře,“ přikývl Bernard.

„Nevím, přijde mi to tak sebestředný... sedět tam, říkat nějaký fráze a...“

„Buď prostě jenom sám sebou,“ skočila mu Agneta do řeči. „Vždyť to umíš, miluješ knížky, ukaž jim to, víc vědět nepotřebují.“

„Stejně tu práci nedostanu,“ vzdychl Hugo a podíval se na displej mobilu.

„Dělej, co budeš moct,“ řekl Bernard.

„Ne že by z toho byly nějaký pořádný peníze... a ani nevím, jestli tam zvládnou dojet,“ zamumlal.

„To rozhodně zvládneš, když nebudeš dneska ponocovat,“ namítla Agneta.

„Nepoučuj, nejsi moje máma,“ odsekl Hugo.

„To ne, ale...“

„Myslíš si to, ale nejsi.“

„Nemusíš mi to pořád říkat,“ opáčila Agneta.

„Změnilo by se tím něco, kdybych toho nechal?“ zeptal se Hugo a pohlédl jí do očí.

„Nejsem tvoje máma, ale bydlím tu a záleží mi na tobě,“ odpověděla, a přestože se snažila ovládnout, do očí jí vstoupily slzy.

„To jako fakt? Slzičky? Aby tě táta litoval? Aby...“

Vtom mu zapípal mobil, Hugo zmlkl, pohlédl na displej a odešel od stolu, aniž odnesl svůj talíř na linku. Bernard seděl se svěšenou hlavou a nedokázal jí pohlédnout do očí. Hugovy kroky dozněly v předsíni, otevřely se domovní dveře a pak zaslechl ženský hlas.

„Milfka je tu,“ pronesla Agneta tlumeně.

Hugo má vztah se ženou jménem Olga, která je dvakrát tak stará jako on. Agnetě se zdá krásná, skoro podivuhodně krásná, zároveň však pod povrchem začíná tušit jakousi tvrdost. Jako by se Olga pod třípytivým make-upem a mladistvým oblečením snažila skrývat, že je ve skutečnosti žoldnéřka.

Hugo s Olgou je ani nezašli do kuchyně pozdravit, rovnou zmizeli v jeho pokoji, zamkli se a pustili si nahlas hudbu.

Agneta neví, jestli tu Olga zůstala přes noc, protože si vzala prášek na spaní, aby usnula.

Teď je v domě každopádně ticho, a jestli Huga nikdo nevbudí, před polednem nevstane. Bernardovi vydržela ta jeho podivná energie celé ráno, tančil po ložnici, odhrnul jí příkrývku z nohou a políbil každý její prst, seběhl do kuchyně, a zatímco Agneta procvičovala pomalé dýchání, které jí má pomoci udržet si klidnou mysl, připravil snídani.

„Ten tataráček ani neochutnáš?“ zkusil ji přemlouvat.

„Upřímně? Ještě pořád je mi až moc smutno na to, abych něco snědla,“ odpoví Agneta a odnese svůj talířek na linku.

Dojde do předsíně, natáhne si kabát a začne si ho zapínat. Bernard za ní přijde s koláčkem na talířku a hrnkem kávy.

Agneta se neubrání úsměvu, když se ji pokouší krmit a ona si při tom natahuje kozačky. Doprovází ji k autu v županu a pantoflích. Je taková zima, že sníh, který přes noc napadl, zůstane ležet, dokud v půl deváté nevyjde slunce.

„Kdybych měla pocit, že mi nasloucháš, neříkala bych to pořád dokola... ale můžeš prosím tě vysvětlit Hugovi, že se nesnažím dělat mu mámu?“ řekne a vezme si od něho hrnek s kávou. „Jen s ním chci mít dobrý vztah a potřebuju, aby se mnou jednal jako se členem rodiny.“

„Máš pravdu, souhlasím s tebou.“

„Ale nic neděláš,“ namítne Agneta, napije se a hrnek mu vrátí.

„Snažím se, ale asi úplně přesně nechápu, co bys chtěla, abych dělal. Je mu sedmnáct...“

„Proboha,“ hlesne Agneta a zhluboka se nadechne. „Doufám, že aspoň chápeš, že to nefunguje... hlavně proto, že nestojíš při mně.“

„Chci...“

„Bernarde,“ přeruší ho jemně. „Musíš být na mojí straně, ne pořád, ale aspoň někdy.“

„Promiň.“

„Potřebuju tvou lásku,“ pokračuje Agneta a setře si z tváře slzy. „Miluju být s tebou, povídat si o knížkách, o filozofii...“

„Neznám nic lepšího.“

„Ale prostě to nestačí, to se ti teď snažím říct. Už to takhle dál nevydržím. Zavolám mámě, jestli se k ní můžu přestěhovat.“

„Ty se chceš odstěhovat?“

„Takhle to dál nejde. Asi potřebuju na chvíli pryč,“ odpoví Agneta, nasedne do auta, zavře za sebou dveře a nastartuje.

Její lexus odjíždí, Bernard se za ní dívá s bušícím srdcem. Dopije zbytek kávy a odloží hrnek na nabíjecí sloupek.

Myslí na to, že musí Huga probudit včas před schůzkou v uppsalské redakci. Vtom na příjezdovou cestu odbočí policejní auto a zastaví.

Bernard si utáhne pásek županu a sleduje policistku, která se k němu s vážným výrazem blíží.

„Bernard Sand?“

„Ano.“

„Dnes v noci byl zatčen mladý muž, který tvrdí, že je váš syn,“ sdělí mu policistka.

„Počkejte...“

„Nemá doklady, takže potřebujeme, abyste potvrdil jeho identitu.“

„Asi vám úplně nerozumím.“

„Máte syna Huga?“

„Ano, ale ten spí... V devět ho půjdu probudit.“

„Kdy jste ho viděl naposledy?“

„Včera večer.“

Žena vzdychne, vytáhne svůj služební telefon a chvíli hovoří se státní zástupkyní o fotografiích, které policie po nočním zadržení v Bredängu pořídila.

„Můžu se zeptat, co se stalo?“ ozve se Bernard s narůstajícím pocitem strachu.

„Nemůžu vám na to odpovědět dřív, než...“

„Je zraněný?“

Žena neodpoví, jenom mlčky stojí, dokud mobil v její ruce nezapípá. S neutrálním výrazem otevře zprávu a ukáže mu fotku na displeji.

Bernardovi jako by se hlavou prohnal prudký proud vzduchu. Rukou zašátrá po opoře a nechtěně ze sloupku shodí hrnek od kávy.

Na snímku je Hugo. Má špinavý obličej a v ostrém světle se vystrašeně dívá do objektivu. Po matce zdědil krásné rysy, ale dlouhé vlasy po ramena má rozčuchané. Sundali mu

kroužky z nosu a spodního rtu, náušnici i řetízek. Jeho tetování na fotografii vypadají, jako by ponořil obě paže do modrého bláta.

Na desce před ním chybí jméno a identifikační číslo. Je tam pouze jeho výška, číslo fotografie, číslo policejního okruhu a datum.

„Je to on... to je můj syn,“ zakoktá Bernard a přiloží si roztrěsenou pravou ruku na břicho. „Nechápu... Jsem si jistý, že jde o nějaké nedorozumění, což vám určitě říká každý, ale... já...“

„Je teď u vás někdo doma?“

„Ne, myslím, že ne...“

„Vy to nevíte?“

„Doteď jsem si myslel, že Hugo je ve svém pokoji, ale když tam není... tak jsem teď doma jenom já.“

„Dobře, díky,“ přikývne policistka.

„Můžu se tam zajít podívat.“

„Musíte zůstat venku, dokud nedorazí forenzní technici, ale jestli je vám zima, můžete se posadit k nám do auta,“ nabídne mu žena.

„Není mi zima, na to teď nemám ani pomyšlení. Promiňte, ale potřebuju pochopit, co se stalo,“ pokračuje Bernard roztrěseným hlasem.

„Za chvíli dorazí technici. Vezmou vás dovnitř a pomůžou vám, abyste se mohl obléknout a vzít si všechno, co potřebujete, než dům uzavřeme.“

„Mám se spojit s advokátem? Hugovi je teprve sedmnáct, předpokládám, že mám právo vědět, proč jste mého syna zadrželi.“

„Je podezřelý z vraždy,“ odpoví policistka.

Joona běží, a aniž se zastaví, dvakrát rychle za sebou vystřelí. Dva zpětné rázy projdou jeho tělem jako jeden úder srdce navíc.

Zahlédne, že oba projektily zasáhly čelo postavy a útržky kartonu vyletěly výstupním otvorem ven.

Joona se přikrčí a dál běží okolo překližkové stěny, za ohnivě žlutou plastovou sítí zahlédne další siluetu, zaklekně na jedno koleno a vystřelí. Střela zasáhne červený kroužek uprostřed břicha kartonové figuríny.

Země ve stínu za zrezivělým kontejnerem je vlhká. V trávě se lesknou nábojnice.

Joona pokračuje po namalované dráze, oběhne dva plastové sudy s pískem, zasune pistoli do pouzdra, těžkou figurínu odtáhne do bezpečí za policejním vozem a skrz červený trojúhelník zasáhne poslední siluetu přímo doprostřed čela.

Ve slunečním svitu se mihotá papírový prach. Joona pistoli zajistí a zastrčí do pouzdra.

Z nějakého důvodu pomyslí na to, že jeho otec, který byl taky policista, zemřel ve službě. Joonovi bylo tehdy teprve jedenáct, ale ztráta otce pro něho byla zásadním okamžikem, změnila jeho úhel pohledu, způsobila lom světla a nejspíš ho zavedla tam, kde je dnes.

Celý svůj dospělý život věnoval úsilí o to, aby byl svět bezpečnějším místem, nejdřív jako voják a později jako policista.

Dlouhé roky v tom pokračoval, aniž pomyslel na to, jak se tato práce podepíše na něm.

Nemusí se ohlížet, aby věděl, že za sebou zanechává stopu smrti: bojiště, kam se slétají další a další krkavci, aby oklovali mrtvolu.

Joona slyšel, že ohlížet se není k ničemu, ale o samotě je pro něj čím dál těžší se tomu vyhnout.

Samotu už nezvládám, pomyslí si. Ani v soukromí, ani v práci.

Už teď mu chybí Valeria a stýská se mu po dceři Lumi.

A přestože si na otázku pokaždé odpoví, že chce pracovat sám, ví, že ve skutečnosti vedle sebe někoho potřebuje.

Přál by si na tom místě mít Sagu Bauerovou. Skvěle by se doplňovali.

Saga je jako jeho sestra, úžasná, ale komplikovaná žena, která ho potřebuje, i když si to odmítá přiznat.

Je na to příliš hrdá.

Příliš tvrdohlavá.

On je tvrdohlavý.

Když ví, že má pravdu, nedokáže se vzdát, nedokáže ustoupit — bez ohledu na to, co ho to bude stát.

Joona si opráší oblečení, zkontroluje čas a vykročí k další dráze, ale vtom mu zazvoní služební telefon.

Volá mu státní zástupkyně Lisette Josephsonová. Krátce spolu hovoří a pak Joona zamíří rovnou na parkoviště.

O pět minut později už odjíždí z cvičného zařízení Národní zásahové jednotky Sörentorp. Jezdívá sem trénovat dynamickou střelbu tak často, jak jen může.

Státní zástupkyně Joonovi sdělila, že dnes v noci rozhodla o zadržení sedmnáctiletého mladíka podle kapitoly dvacet čtyři, paragraf druhý trestního řádu, protože nebylo možné zjistit jeho totožnost.

Ráno byl identifikován jako Hugo Sand, hlášený v Hägerstenu. Nemá záznam v žádném policejním registru ani u sociálního úřadu, ale nyní je podezřelý ze značně brutální vraždy provedené sekerou.

Obětí nalezenou v karavanu byl Josef Lindgren, jednatřicetiletý učitel Anglické školy. Společně s manželkou Jasminou a jejich dítětem předškolního věku žil v řadovém domku v Tumbě.

Státní zástupkyně Joonu požádala, aby jí asistoval během prvního výslechu Huga Sanda, který proběhne za přítomnosti jeho zákonného zástupce a obhájce.

Joona Linna je komisařem Národního operativního oddělení ve Stockholmu. Specializuje se na sériové vrahy a vyřešil víc komplikovaných případů než kdokoli jiný v severní Evropě. Než se stal policistou, byl členem zvláštní operativní skupiny obranných sil a pod vedením poručíka Rinuse Advocaata prošel v Nizozemsku speciálním výcvikem v nekonvenčním boji nablízko a ve využití inovativních zbraní.

.....

Na jedné straně lakovaného dřevěného stolu ve výslechové místnosti bez oken sedí právní zástupce a vedle něj otec podezřelého Bernard Sand.

Joona vidí, že otec působí rozvážně, sedí vzpřímeně s rukama v klíně. Je hladce oholený, má husté, dozadu sčesané prošedivělé vlasy a pozorné oči.

Naproti nim sedí Joona a státní zástupkyně Lisette Josephsonová. Lisette má blondáté vyčesané vlasy, nepatrný předkus a přísný pohled. Na sobě má oříškově hnědé kožené kalhoty a kašmírový svetr nugátové barvy. Kabát má složený vedle sebe na podružce židle.

Joona si podruhé prolistuje fotografie, které pořídili forenzní technici uvnitř karavanu, a zahledí se na snímek z ložnice, kde se nacházel podezřelý pachatel.

Sekera leží na posteli, lesklou hlavou na polštáři, jako by ji mladík odhodil a potom se uložil na podlahu ke spánku.

Všude jsou krvavé stopy a otisky dlaní, světlé krvavé cákanice na stěnách sahají téměř ke stropu a okolo useknuté ruky na podlaze se rozlévá velká kaluž krve.

V kaluži je zřetelný otisk ramene.

Ozve se krátké zaklepání, vězeňský strážný přivede dovnitř Huga Sanda a sám si sedne na židli u dveří.

Hugo se posadí mezi otce a právního zástupce.

Zelené vazební oblečení dodává jeho pleti chorobně bleudou barvu a umocňuje temné kruhy pod očima.

Když si Hugo začne okusovat nehet na palci, otec ho jemně vezme za ruku a položí mu ji na stůl.

Po obvyklých formalitách státní zástupkyně všechny přítomné přivítá a vysvětlí jim, že budou postupovat podle pokynů generálního prokurátora pro řešení případů mladistvých pachatelů.

„Proto jsme s výsledkem ve věci... čekali, až tady bude váš advokát, Hugo,“ řekne Lisette.

„Dobře,“ zamumlá mladík.

Když Hugův právní zástupce nalije vodu do kelímků z neběleného papíru a trochu si povolí kravatu, místností zavoní voda po holení.

„Můžeme začít?“ zeptá se Lisette a na chvíli se zahledí do desek, které má položené před sebou.

Pak zvedne oči.

„Po hlášení o vloupání do bredängského kempu zadržela dnes ráno ve čtvrt na čtyři policejní hlídka na místě činu Huga Sanda,“ pronese na úvod. „Přivolání technici zajistili na Hugovi krev oběti... a jeho stopy a otisky prstů na místě činu.“

Advokát se nakloní dopředu a odkašle si.

„Můj klient nepopírá, že v karavanu byl, když...“

„Jeho otisky jsou i na vražedné zbraní,“ nenechá ho domluvit státní zástupkyně.

„Počkejte,“ ozve se chabým hlasem Hugo. „Nevím, co se stalo. Probudilo mě, když přede mnou nějaký policajt vystřelil do země. Vůbec netuším, co jsem tam dělal.“

„Můj klient trpí náměsíčností, diagnostikovanou... a dobře zdokumentovanou,“ dodá advokát a otevře své desky.

„Náměsíčností?“ opáčí Lisette se zrudlými tvářemi.

„Máme seznam míst, kde se Hugo někdy probudil... mimo jiné v metru, na lodi na jezeře Mälaren, v thajském masážním salonu...“

„Joono, převezmete to?“ požádá ho Lisette a hlas se jí jemně chvěje.

„Co jste dělal včera večer?“ zeptá se Joona a upře na chlapce oči.

Hugo se podívá na svého advokáta, a když zahlédne jeho nepatrné přikývnutí, přelétne pohledem zpátky k Joonovi.

„Nic,“ řekne pak.

„V sedm hodin jsme společně večeřeli,“ vloží se do výsledku Bernard.

„A potom?“

„Byl jsem se svojí přítelkyní u mě v pokoji,“ řekne Hugo a pokrčí rameny.

„Jak dlouho se zdržela?“

„Odešla v jedenáct.“

„A kdy jste šel spát?“

„To přesně nevím. Poslouchal jsem hudbu, usnul jsem tak asi o půlnoci.“

Hugo si popotáhne výstřih zeleného vazebního trička.

„Jak často býváte náměsíčný?“ zeptá se Joona.

„Asi tak jednou za měsíc, řekl bych... kromě případů, kdy se to na čas zhorší, potom se mi to stává skoro každou noc.“

„A jak často k takovému zhoršení dojde?“

„Teď docela zřídka, tak jednou za dva roky,“ odpoví Hugo a napije se vody z kelímku.

Joona slyší, jak si Lisette něco zapisuje do svých papírů.

„A jak dlouho to pak trvá?“

„Tři měsíce, většinou... nevím, je to hodně nepříjemný pro všechny okolo mě,“ odpoví Hugo.

„A víte, co tu vaši náměsíčnost vyvolává?“ pokračuje Joona.

„Jestli myslíte ta horší období, tak jsme žádný konkrétní vzorec neobjevili,“ odpoví otec.

„Mám parasomnii, které se říká RBD... to je zkratka pro REM-sleep behaviour disorder,“ vysvětlí Hugo.

„Takže sníte a přitom ve spánku chodíte,“ dodá Joona.

Hugo přikývne a odhrne si dlouhé vlasy z očí. Na spodním rtu, na nose a po kraji ucha až dolů k lalůčku má drobné dírký po odstraněných špercích.

„Můj doktor tomu říká katastrofické sny,“ řekne.

„O jakou katastrofu se jedná?“ zeptá se Joona a nakloní se nad stůl.

„Nevím, skoro nic si z nich nepamatuju... ale mívám strach a většinou musím utíkat nebo se schovávat.“

„Kdo je ten doktor?“

„Lars Grind ze spánkové kliniky v Uppsale,“ odpoví Bernard.

Joona se znovu vrátí očima k Hugovi. Je bledý a štíhlý, v obličeji vypadá jako pohádkový princ, jen s unavenýma, zarudlýma očima a suchými rty.

„Řekl byste, že můžete ve spánku dělat totéž, jako když bdíte?“

„Na to nebudeme odpovídat,“ prohlásí advokát.

„To je v pohodě, řeknu, jak to mám, co na tom záleží,“ opáčí Hugo a obrátí se k Joonovi. „Třeba... když jsem náměsíčný, klidně zadám PIN do svého mobilu a někomu zavolám. Pak ale mluvím zřejmě naprosto nesouvisle.“

„Kdy jste začal náměsíčností trpět?“ zeptá se Joona.

„To nevím, byl jsem malý.“

„Měl to od malička, ale pomoc jsme poprvé vyhledali, když mu bylo šest let,“ pronese tiše Bernard.

„Proč?“

„Probudil ho nákladák uprostřed silnice. Troubil a prudce zabrzdil... Hugo předtím musel vstát z postele, sejít po schodech dolů, odemknout domovní dveře a ujít skoro dva kilometry.“

Hugo se omluvně usmívá, ale když se setká s Joonovým pohledem, znovu zvažní.

„Jak často se probudíte na neznámém místě?“

„Ne vždycky, ale celkem často.“

„A když se probudíte, víte, kde jste?“

„To je různý.“

„Byl jste někdy předtím v bredängském kempu?“ zeptá se Joona a upřeně Huga sleduje.

„Jo... když jsem byl mladší, chodíval jsem tam s kamarády, někdy jsem si tam vodil holky, kouřili jsme hašiš...“

„Tos mi nikdy neřekl,“ ozve se Bernard.

„Cos čekal?“ zamumlá Hugo.

„Vím, že náměsíční lidé mají otevřené oči — taky to tak míváte?“ zeptá se Joona.

„Ano, to mívá,“ odpoví za Huga Bernard.

„Pamatujete si po probuzení něco z toho, co jste viděl, Hugo?“

„Ne.“

„Takže nevíte, jestli jste toho muže v karavanu zavraždil,“ konstatuje Joona.

V pološeru nad vozovkou v ulici Görana Greidera víří drobné sněhové vločky. Joona má pocit, jako by jel pomalu na motorovém člunu po šedé hladině kanálu.

Uvažuje o tom, že není neobvyklé, když se pachatel najde na místě vraždy, zfetovaný nebo opilý, ochromený výčitkami svědomí nebo samotným činem. Hugo Sand však ležel a spal na zakrvácené podlaze a pod hlavou měl místo polštáře useknutou ruku.

Joona projede kolem oddělení neurologie a odbočí k cihlové budově soudní patologie, kde v každém okně svítí adventní svícen. Nâlenovo bílé porsche stojí o několik metrů dál u nakloněného nabíjecího sloupku a okolo se povalují červené střepy zadního světla.

Joona zaparkuje, vystoupí a nasaje do plic studený vzduch.

Má trochu starost o Valerii a pokusí se jí dovolat, telefon ho však ihned přepojí do hlasové schránky.

Valeria odletěla do Brazílie, aby se postarala o svou matku. Otcova smrt sice nebyla nečekaná, ale maminka je z té prázdnoty najednou zmatená.

Joona vystoupá po betonových schodech, projde modrými vstupními dveřmi a vidí, že státní zástupkyně Lisette Josephsonová už sedí na pohovce vedle recepcce.

Joona ji bude na žádost státního zastupitelství doprovázet. Cílem vyšetřování je co nejrychleji získat dostatečné důkazy pro zahájení trestního stíhání Huga Sanda.

Pozdraví se a Joona si sedne naproti ní. Lisette v rychlosti zkontroluje na mobilu čas a rozhodne se, že mu ještě stihne povědět aktuální informace.

„Ptal jste se na bezpečnostní kamery, bohužel to ale tentokrát nebude snadné,“ začne unaveným tónem. „Majiteli kempu se podařilo vymazat celý harddisk, když se pokoušel záznam uložit.“

„Nešel by ten obsah obnovit?“

„Podle našich techniků spíš ne.“

„Hm, co se dá dělat...“

Stěnamí k nim tlumeně doléhá hardrocková hudba, bicí a kytary.

„Vyslechli jsme manželku oběti, Jasminu... Říká, že netuší, co Josef v tom karavanu dělal... ale ukázalo se, že jeho počítač je plný cookies z fóra zaměřeného na nákup sexuálních služeb. Pak zřejmě dostal tip, aby si stáhl Tor a přešel na darknet.“

„A tam stopa končí,“ přitaká Joona.

„Kromě toho, že Hugo Sand taky používá Tor... takže je dost dobře možné, že mezi těmi dvěma existuje nějaká spojitost.“

Lisette ze své velké aktovky vytáhne tlustou složku papírů, a položí je na stůl.

„Hugovy esemesky, telefonáty a tak dále,“ řekne.

„Četla jste to všechno?“

„Samozřejmě,“ přikývne Lisette.

„A co myslíte? Kdo je Hugo?“ zeptá se Joona.

„Vidím mladého muže... výřečného, sebestředného a celkem nezodpovědného,“ začne Lisette. „Bydlí se svým otcem a jeho partnerkou Agnetou Nkomovou. Měl krátké, více či méně neukončené sexuální vztahy s různými ženami... právě teď s jakousi Olgou. Plánují spolu nějakou cestu a snaží se sehnat dostatek peněz... Hugo není v žádné z našich databází, určitě se tu a tam nachomýtné k nějakým drogám, ale jinak tam není žádná závažná trestná činnost, žádné násilí ani extremismus... V jeho krvi jsme našli stopy benzodiazepinu, rozhodně ale ne dost na to, aby po něm na místě činu tvrdě usnul.“

„Jaký by mohl mít motiv?“

„To je zatím nejasné, ale uvažuji o homofobním činu z nenávisti. Hugo si s tím mužem domluvil schůzku s nabídkou sexu nebo prostě proto, aby ho okradl... Setkali se v karavanu a buď k tomu došlo rovnou, nebo byla spouštěčem blízkost toho muže... a rozzuřila Huga k nepřičetnosti.“

„Naznačuje něco z toho, že by byl homofobní?“ zeptá se Joona s rukou na hromádce papírů.

„Ne, ale budeme hledat dál.“

Přistoupí k nim Nālenova asistentka Chaya Abdouelaová, krátce je pozdraví a potřese si s Lisette i Joonou rukou.

Chaya má úzký a docela přísný obličej, klenuté černé obočí, světlehnědé duhovky a plné rty. Vlasy má zakryté nažloutlým hidžábem a pod rozevřeným lékařským pláštěm je vidět žlutá vyšívaná halenka a džíny s nízkým pasem.

„Maestro vás teď přijme,“ řekne s krivým úsměvem.

Všichni tři společně vykročí chodbou nazpátek.

„Předpokládám, že už jste nějaké mrtvolky viděla,“ obrátí se Chaya na Lisette. „Ale stejně vás chci varovat, tohle je zatraceně brutální.“

„Mrtvolky vídám častěji než svoje děti,“ odpoví Lisette suše.

Chaya otevře těžké dveře do pitevního sálu. Světlo uvnitř je extrémně ostré a odráží se od pitevního stolu, misek, vodo-
vodních baterií a nástrojů.

Uprostřed velké místnosti čeká v lékařském plášti Nālen. Nos má úzký a krivý, rty tenké. V leteckých brýlích se mu jako šňůra perel odrážejí nástrojní světla.

Nālen je profesorem Karolínského institutu a v oblasti soudní patologie patří k předním světovým odborníkům.

Na stole leží vyrovnané ostatky Josefa Lindgrena, očíslované a připravené na fotografování a zaprotokolování.

Joona s Lisette pomalu přistoupí ke stolu a prohlížejí si mrtvého.

Jedná se o chaotickou variaci klasického rozčtvrcení, kdy jsou před likvidací těla odděleny končetiny a hlava od trupu.

Rozčtvrcení této oběti proběhlo obzvlášť agresivně, začalo ještě za jejího života a bylo součástí samotné vraždy.

Na krku zůstala polovina hlavy, pravá paže je useknutá těsně pod ramenem, levá u lokte, utáté jsou také obě nohy.

„Abyste si udělali obrázek, větší části jsme položili k sobě, jak vidíte... a ty menší jsme se pokusili srovnat trochu podle

anatomické logiky, “ vysvětluje Chaya Lisette. „Pravá ruka a konečky prstů tady, vyražené zuby a úlomky čelisti tady...”

Joona slyší, jak její hlas doznívá, a pokouší se přenést do uvolněného stavu maximálního soustředění, aby mu neunikl žádný detail velkých ran na trupu.

Podrobně si prohlíží pahýly paží a zásek v žebrech, krk a potřhané plochy v místech useknutých nohou.

Jedna noha zůstala netknutá, i s ponožkou a botou, druhá je rozsekaná na pět kusů.

Na části hlavy s melírem ve vlasech je patrná rána na spánku. Většina obličeje leží vedle části zátylku s potřhanými krčními svaly.

Joona si centimetr po centimetru prohlíží každou ránu i povrchové škrábance a šrámy. Jeden řez vede šikmo přes stranu břicha a další přímo na rameni.

„Nejspíš chcete vědět, jak oběť přišla o život,“ slyší za sebou promluvit Nálenu.

„Ano,“ přikývne Lisette.

„Který úder byl první a který byl smrtelný,“ pokračuje Nálenu. „Průběh násilí, počet ran...”

Joona se zastaví u každé modřiny a u každé posmrtné skvrny na kůži v místě, kde byla v kontaktu s podlahou.

„Máte už nějakou teorii?“ zeptá se Lisette a pohlédne na Nálenu.

„Samozřejmě... ale obvykle nechávám nejdřív Joonu, aby vyslovil tu svou.“

„Promiňte, ale jistě víte, že Joona má přístup k menšímu množství informací než já,“ namítne Lisette.

„Tohle není žádná soutěž... ale Joona se umí hodně dobře dívat,“ vysvětluje Nálenu a upraví si na nose brýle.

„Dobře, tak prosím,“ usměje se významně státní zástupkyně a pokyne Joonovi.

„Je zřejmé, že oběť a pachatel se vzájemně viděli, než agrese začala,“ promluví Joona.

„A tím jste si jistý?“ opáčí Lisette.

„Stáli naproti sobě,“ odpoví Joona.

„Jak to víte?“

„Protože první útok přišel přímo zepředu. Sekeru pachatel nejspíš zpočátku skrýval, než ji zvedl a zasáhl oběť plochou stranou do levého spánku... Byl to silný úder, srazil ho na bok... a pak byl Josef dost omráčený, když mu pachatel proti podlaze odsekl pravou nohu.“

Lisette zavrtí hlavou.

„Tohle z toho přece nemůžete vyčíst,“ namítne.

„Když to zkombinuju se snímký z místa činu, které jste mi poslala, tak můžu,“ odpoví Joona. „K oddělení nohy od těla bylo zapotřebí nejmíň pěti úderů, to odhaduju podle záseků v podlaze a podle úhlů na sečné ploše. Z tepen stříkala krev pod tlakem — to jsou ty cákance vysoko na stěně ve velké ložnici.“

„Není to iritující?“ poznamená Chaya směrem ke státní zástupkyni.

„Odseknutí nohy je víceméně smrtelné,“ pokračuje Joona. „V tomto případě ale nebylo přímou příčinou smrti, protože to proběhlo tak rychle.“

„Bravo,“ zašeptá Nâlen.

„Oběť se sune dozadu, snaží se uniknout a zároveň si rukama zastavit krváčení,“ pokračuje Joona. „Zabil ho až další úder, do hlavy... zbylé rány už byly čistě technicky součástí rozčtvrcení.“

Na několik vteřin se rozhostí ticho.

„K čemu potřebuješ profesora patologie?“ prohodí pak Nâlen s úsměvem.

„Však ty víš,“ odpoví Joona.

„Dobře... vzhledem k tomu, že jsme s pitvou ještě ani nezačali, můžu říct, že se jedná o celkem osmdesát tři ran a nějaké škrábance... někde bylo potřeba úderů víc... třeba k odseknutí hlavy. Josefa Lindgrena zabil už první úder do hlavy, přesně tak, jak to popsal Joona, ale potom bylo zapotřebí ještě dalších čtyř úderů sekerou, aby se hlava oddělila od těla.“

„Některé nepronikly úplně skrz... jako třeba tady, uprostřed levého stehna,“ ukáže Chaya.

„Chybí nějaká část těla?“ zeptá se Joona.

„Ano... kupodivu jsme nenašli dva zuby,“ odpoví Nâlen a podrbe se na spánku.

„Celý kemp je uzavřený, zítra ho prohledáme se psy,“ ozve se Lisette.

„Mám trup otočit?“ zeptá se Nâlen.

„Jistě,“ odpoví Joona.

Chaya s Nâlenem nadzvednou mohutný hrudník a opatrně ho položí na břicho.

„Ještě jste neřekl, kdy podle vás oběť zemřela,“ připomene Lisette.

„Podle teploty a posmrtných skvrn bych řekl, že do chvíle, než dorazili policisté, tam tělo leželo asi hodinu.“

„Takže kolem druhé hodiny v noci,“ pronese Joona.

„Ano.“

Dívají se na zohavené tělo.

„Co je pachatel zač?“ zeptá se Lisette. „Jak byste ho popsal?“

„Nemusí mít žádnou zvláštní sílu, ale fyzickou docela ano,“ odpoví Nâlen.

„Zvládl by to i mladík?“

„Ano.“

„A ve spánku?“

Hugo se vytrhne ze spánku s nepříjemným pocitem v celém těle. Je hluboká noc a on netuší, co ho probudilo. Leží tiše v posteli a naslouchá. Domem se nese nerytmické ťukání a po chvíli se rozhostí ticho.

Hugo otevře oči a ve tmě se zadívá na lustr. Je to koule tvořená spirálou z tenoučkého bambusu potaženého bílým rýžovým papírem.

Na jih od Stockholmu došlo v poslední době k několika brutálním loupežím. Policie vydala varování. Má se za to, že jde o malý zločinecký gang s vojenským výcvikem a výzbrojí. Proniknou v noci do domu, vynutí si převody vysokých finančních částek a členy rodiny za sebou zanechají zmražené, znásilněné či mrtvé.

Na sociálních sítích se šíří zvěsti o tom, že jejich vůdce vypadá jako kostlivec. Prý nejdřív utluče zajatce lopatou a potom podpálí dům.

Pomalé ťukání se ozve znovu a zase utichne.

Hugo se otočí a pohlédne na staženou roletu. Pohupuje se ve tmě jako šedý obdélník. Na zahradě se svítí a stíny holých větví šeríku kreslí na hladké látce praskliny.

Zavře unavené oči, uvolní se a zaslechne auto projíždějící ulicí. Napadne ho, že se podívá na mobil, kolik je hodin a jestli mu Olga neposlala další divné fotky, ale nemá na to sílu.

Přeje si jenom zase rychle usnout, ale náhle ho cosi probudí k dokonalé bdělosti. Na namrzlém trávníku před domem se ozvaly rychlé kroky.

Přes záclonu se mihne lidský stín.

V další vteřině se roztříští několik oken na zadní straně domu.

Zdmi se nesou duté rány, ve stropě zapraská a z lustru se snese obláček prachu.

Hugo, celý ztuhlý adrenalinem, neslyšně sklouzne z postele na podlahu.

Třeše se po celém těle. Někdo vylomil vstupní dveře. Na dlažbu v předsíni dopadají skleněné střepy, třísky a kovové části dveří.

Skrz stěny tlumeně slyší rychlé udílení rozkazů a pak dusot těžkých bot na schodišti.

Hugo se doplíží k oknu, opatrně poodhrne záclonu a snaží se něco zahlédnout v temné zahradě.

Musí vylézt ven, utéct pryč a zavolat policii. Šátrá rukama, ale klička na okně je odmontovaná.

Přes strop k němu doléhají agresivní mužské hlasy. Na podlahu hlučně dopadne francouzská karafa.

Domem se šíří pach kouře.

Hugo se pokusí prsty sevřít okenní křídlo a tahem ho otevřít, ale nejde to, jako by bylo zvenčí přišroubované k rámu.

Shora se ozývá střelba z automatické pušky, dvě série po třech výstřelech, a potom ženský křik. Musí to být Agneta, ale její hlas zní tak vyděšeně, že ji Hugo skoro nepoznává.

Pak slyší svého otce, jak křičí: „Nesahejte na ni!“ a vzápětí další tři výstřely.

V pokoji nad ním se na podlahu syje sklo. Agneta znovu zakřičí a Hugo slyší, jak ji strhli z postele na podlahu a táhnou ji ven.

S bušícím srdcem udeří oběma rukama do okna a ve tmě si všimne, že sklo je pokryté nějakou pevnou vrstvou. V malém okýnku mezi kovovými lamelami je kupodivu přilepený plán únikové cesty pro případ požáru.

Ze schodů sbíhají rychlé kroky, kdosi vykřikuje pove-ly a pak někdo vykopává jedny dveře v chodbě po druhých.

Hugo se potichu vrátí ke své posteli, roztřesenýma rukama vytvoří z polštáře a žluté deky tvar lidského těla.

Za chvíli tu budou.

Zaleze pod postel, přitiskne se až ke zdi, a když vetřelci vyrazí dveře, zadrží dech.

.....

Když se Hugo pod postelí probudí, už je světlo. Zároveň s vlnou strachu mu dojde, kde je. Celý ztuhlý se vysouká ven a vstane. Na posteli leží srolovaná žlutá věžeňská deka. Posadí se na okraj lůžka a dívá se na svoje ruce. Na jednom kloubu má zčernalou zaschlou krev a na kůži velké modřiny. Připomínají temné mraky.

Hugo pochopí, že byl zase náměsíčný a jako obvykle se snažil dostat ven, avšak vybavuje si jenom drobné útržky své noční můry.

Křik a výstřely z horního patra.

Včera odpoledne proběhlo jednání o vazbě a státní zástupkyně se odvolala na paragraf dvacet tři o zvláštních ustanoveních pro mladistvé pachatele, který se týká výjimečných důvodů.

Když soudce potvrdil, že se státní zástupkyně souhlasí, Hugo se podíval na svého otce. Měl lesklé oči a špička brady se mu chvěla potlačovanými emocemi.

Hugo byl pro podezření z vraždy vzat do vazby a umístěn v kronoberské vazební věznici.

Protože mu ještě není osmnáct let, doba vazby před vznesením obžaloby nesmí překročit tři měsíce.

Zbavený svobody tu strávil první noc a už teď cítí, jak v něm narůstá panika.

Hugo si zastrčí pramen vlasů za ucho a bloudí očima po malé místnosti s postelí připevněnou ke zdi, poličkou, sedátkem a borovým psacím stolem se zaoblenými rohy.

Záchod tu není, ale dá se močit do umyvadla. V okně je vsazeno pět silných kovových vodorovných tyčí, natřených nabílo. Za mříží je zaprášený výklenek a pak další okno.

Obloha je pořád temná.

Hugo cítí pach svého potu. Má na sobě zelené vazební tepláky a zelené tričko.

Na šedém skvrnitém linoleu leží bílé pantofle. Už teď se to nedá vydržet.

A navíc propásl včerejší pohovor v redakci.

To je jedno, říká si v duchu. Stejně by se to nehodilo. Stejně by byl příliš rozrušený, než podnikne tu velkou cestu.

Když bylo Hugovi sedm, jeho rodiče se rozešli. Jeho matka Claire se ve Švédsku nikdy nelíbilo, stala se závislou na syntetických opiátech a přestěhovala se zpátky do Quebecu. Zpočátku Hugovi psala každý týden, ale jak roky ubíhaly, její dopisy řídly a časem začala zapomínat i na jeho narozeniny. Když se Hugův otec seznámil s Agnetou, Claire se téměř přestala ozývat. Za poslední dva roky už mu neodpověděla na dopis ani jednou. Možná je v léčebně, možná se jen přestěhovala a má jinou adresu.

Teprve když před devíti měsíci potkal Olgu, začal si uvědomovat, jak moc mu matka chybí. S Olgou mohl o Claire mluvit, jeho vlastní pocity ho ohromily a Hugo pochopil, nakolik tato ztráta ovlivnila celý jeho život.

A Olga přišla s nápadem, aby v létě společně vyrazili do Kanady a matku tam vyhledali.

„Musíš ale být připravený na to, že Claire je možná pořád závislá — se vším, co to může znamenat,“ varovala ho Olga a zapálila si cigaretu.

„Neočekávám nějaký šťastný shledání, jen musím mámu vidět, pozdravit ji a podívat se jí do očí... Vždyť víš, jak to na mě vždycky padne, když si uvědomím, že jsem na ni skoro úplně zapomněl,“ odpoví Hugo.

Před čtyřmi měsíci si s Olgou založili na cestu společný spořicí účet. Olga na něj vložila už třikrát víc než Hugo, ale on má v plánu o vánočních prázdninách pracovat a možná poprosí tátu o půjčku.

Olga mluví francouzsky a má řidičák. Slíbila, že pojede s ním a s hledáním mu pomůže.

V Hugových představách žije matka sama v polorozpadlém domě po rodičích v Le Grand-Village, má psa a na zahradě zeleninové záhonky a slepice.

Už několik let je čistá, jezdí zrezivělým pick-upem značky Ford a pracuje na částečný úvazek ve školce v Cap-Rouge.

Až Olga odjede domů, zůstane Hugo u mámy, stráví s ní celé léto, a než se vrátí do Švédska, pozve ji do dobré restaurace s bílými ubrusy a barevnými světýlky u stropu.

Pěkně se obléknou, budou jíst celé hodiny a ona mu řekne: „Promiň, že jsem ti až doteď nemohla být mámou,“ a on jí při dezertu daruje svůj stříbrný dinár.

Hugo netuší, kde tu minci vzal. Svíral ji v dlani, když byl jednou jako malý náměsíčný a probudil se v lese. Od té doby ho nosí na tenkém řetízku kolem krku jako amulet a věří, že ho ochraňuje.

Je to zvláštní, tenoučká mince z vlnitého stříbra a je na ní vyražený pes nebo vlk a okolo něho znaky, které vypadají jako arabské.

Když Hugo něco ze svých představ o mamince v restauraci pověděl Olze, štípala ho do tváře, jako by byl dítě, a řekla mu, že je hloupý malý chlapeček.

Hugo vstane a rukou si pročísne vlasy. Bolí ho břicho a doufá, že už brzy bude snídaně.

Někdo jde po chodbě. Slyší vrzání koleček nějakého vozíku. Tlustými zdmi se nese mužský křik.

Když si všimne krvavých stop na vnitřní straně dveří, na kovových lamelách před otvorem a na štítku s únikovým plánkem pro případ požáru, je mu jasné, že se ve spánku snažil dostat z cely ven.

V půl sedmé ráno Agnetu probudí zvuk Bernardova holicího strojku, který se ozývá skrz zavřené dveře koupelny.

Trvá několik vteřin, než si uvědomí, kde je.

Protože policie u nich hodlá provést velkou domovní prohlídku, rozhodli se s Bernardem, že si zkusí situaci zpříjemnit, a ubytovali se v hotelu Grand.

Ona může dlouho spát a Bernard si nařídil budík, aby zajel domů, pustil tam policii a projevil vstřícnost.

Agneta znovu usne a spíš jenom podle vůně zubní pasty postřehne, že jí Bernard dal pusu na čelo a odešel.

V osm hodin přijme vozík se snídaní, nalije si kávu, posadí se na posteli a pojídá míchaná vejíčka a opečený chleba.

Nad zelenou měděnou střechou paláce na druhé straně jezera se bělá obloha.

Agneta má být v redakci na náměstí Telefonplan až za dvě hodiny. Usrkává kávu a vzpomíná na včerejší večeri.

Oblékla si černou háčkovanou sukni se třpytivými zlatými nitkami, obtaženou žlutou hedvábnou halenku a zlaté sandálky s jehlovými podpatky.

„Smilování, Afrodito,“ pronesl Bernard a podržel jí těžké dveře.

Kráčela před ním tichou hotelovou chodbou a přehnaně vrtěla zadkem.

„Úplně se mi podlamují kolena,“ zavolal za ní a zastrčil si čipovou kartu do náprsní kapsy.

Zasmála se a stejným způsobem došla až k výtahům. Stiskla tlačítko a za mosaznými dveřmi se rozhučel mechanismus.

Bernard se podíval na displej mobilu, ten večer určitě už nejmíň posté. Byl nervózní a celý večer se marně pokoušel dovolat Hugovi i jeho advokátovi.

Vystoupili z výtahu, sešli po schodech do restaurace, kde je číšník usadil k malému stolku vzadu v sále, a hned si objednali po skleničce šampaňského.

Snažili se prožít hezký večer a Bernard Agnetě u večeře vyprávěl o tom, jak cestou na jeden literární festival dostal v malém letadle místo vedle spisovatele Salmana Rushdieho.

„Jen si to představ, s mým strachem z létání... a k tomu ty pohružky vůči němu... Myslel jsem jenom na sebe a trásl se strachy. Ale dobře jsme si popovídali a během letu se přátelili.“

Agneta se smála, i když tu historku neslyšela poprvé, a napadlo ji, že Bernardův strach z létání musí také nějak souviset s onou nehodou autobusu.

Když spolu poprvé spali, Agneta mu konečky prstů nahmatala na hrudi mezi chlupy jizvu. Když potom v posteli kouřili joint, zeptala se ho na ni a on jí vyprávěl o nehodě autobusu. Hodně se o ní psalo a přispěla k zavedení povinných bezpečnostních pásů v autobusech — a také k tomu, že Bernard pořád řídí auto tak pomalu, až se za ním tvoří kolony.

Agneta odložila příbor, usrkla vína, naklonila se nad stůl a nadechla se.

Navázala na včerejší rozhovor o Hugovi a řekla Bernardovi, že vnímá, že se rodina ocitla ve zlomovém bodě, a proto uvažuje o tom, že by se odstěhovala k matce.

„Jenom... úplně tomu nerozumím. Když byl Hugo malý, vycházeli jsme spolu hezky, ale když vyrostl, začal se odtahovat... a teď už je na mě pořád jen naštvaný.“

„Nevím, co to s ním je,“ odpověděl Bernard. „Všechno jsi přece dělala správně, a víc než to, dokonce jsi řekla, že bys ho ráda adoptovala.“

„To bych ráda, ale...“

Odmlčela se, když jí servírka přinesla další chod, hovězí bok s koriandrem zapečený v těstíčku. Poděkovala a počkala, než před Bernarda položili jeho tři humry vařené v omáčce s koprem.

„Udělám cokoli, abys zůstala,“ odpověděl Bernard vážně.
„Kdybych věřila, že je to pravda — aspoň vzdáleně —, bylo by to jiné,“ řekla. „Ale připadám si v našem vztahu hrozně sama... a to už docela dlouho.“

„A je to kvůli Hugovi?“ zeptal se.

„Ano... nebo spíš kvůli tomu, jak se k němu chováš,“ odpověděla.

„Jenže... víš, jaký je. Když mu řeknu něco jen trochu kritického, hned udělá ten svůj obličej... a pokud nepřestanu, zvedne se od stolu a odejde... a několik dní se pak neukáže.“

„To je ale zasraná manipulace,“ pronesla Agneta co nejtíšeji.

„Ode dneška budu lepší člověk,“ slíbil Bernard a snažil se zachytit její pohled.

„A to říkáš ty, nebo ten humr?“ pokusila se o vtip.

„Vážně, budu se snažit.“

„Dobrý člověk už jsi,“ řekla Agneta a zadívala se mu do očí.

Pak oči sklopila a najednou si uvědomila, že její velkou chybou bylo, když vloni o silvestrovské půlnoci, skoro před rokem, Hugovi řekla, že by ho chtěla adoptovat. Bernard měl ohromnou radost, pevně ji objal, ale chlapci ztuhl obličej, otočil se k ní zády, beze slova odešel a zamkl se ve svém pokoji.

V hloubi duše ví, že z ješitnosti chtěla být lepší máma než Claire.

Teď nechápe, jak mohla být tak hloupá.

Napadlo ji, že důvodem, proč se loni na silvestra tak unáhčila, bylo, že jí její vlastní adoptivní matka poskytla tolik lásky a bezpečí. Její biologická matka zemřela na rakovinu prsu v chudinské čtvrti v Dakaru, když byly Agnetě tři roky.

„Bernarde, to, co jsem říkala o stěhování k mámě, se mi teď vzhledem k tomu šílenství okolo Huga zdá trochu unáhlené,“ řekla a vzdychla. „Není to všechno jen tvoje chyba, já jsem jich taky udělala spoustu...“

„Takže zůstaneš?“

„Držme teď při sobě a snažme se být si vzájemně oporou — to jediné mi dává smysl.“

„Díky, moc se mi ulevilo,“ řekl a oči se mu zaleskly.

Po dalším chodu s černou kapustou, pečenou zvěřinou s celerovým krémem a grappou na závěr se vrátili zpátky do pokoje.

Teď si Agneta dolije kávu a s kouskem koláče na talířku se vrátí na postel. Právě když se špičkou prstu dotkla vanilkového krému, volá jí Bernard.

„Dobré ráno,“ přijme Agneta hovor.

„Probudil jsem tě?“

„Už snídám. Jak to vypadá s Hugem?“

„Všechno je to příšerně byrokratické, mluvil jsem s jeho advokátem nebo co je vlastně zač, odpoledne má schůzku se státní zástupkyní,“ odpoví Bernard. „Jasně že chápu, že to musejí brát vážně, ale zavřít nezletilého do vazby... to se přece nedělá... jediné v naprosto výjimečných případech...“

„Budeš na té schůzce?“ zeptá se Agneta.

„Uvidíme, řekl jsem, že bych rád, ale... vůbec nic nevím. Jen ho chci mít zpátky doma, napustit mu vanu a usmažit biftek,“ odpoví Bernard.

„A co ta domovní prohlídka?“

„Už jsou hotoví, právě skončili... Vrtali se hlavně u Huga, odnesli všechnu elektroniku, mimoto se hodně zajímali o tvoje spodní prádlo, ale moji skleničku nechali na místě.“

„Bože, na to jsem vůbec nepomyslela... ještě štěstí, že jsi běloch.“

„Ten nejbělejší,“ přitaká Bernard.

Na psacím stole má zavřenou sklenici se štítkem *DN Kultur*, která je plná marihuany. Někdy, když má za sebou dlouhý den a vydal ze sebe víc, než na kolik má ve skutečnosti sílu, si ubalí joint a společně s Agnetou ho pak vykouří na terase s výhledem na jezero.

Když Agneta sjede po prudké příjezdové cestě, zastaví na zasněženém parkovacím místě před domem a připojí nabíjecí kabel, už je několik hodin tma.

Jakmile vstoupí do dveří, vidí, že něco není v pořádku. Bernard pohodil svoji aktovku na podlahu v předsíni a okolo se povalují pošlapané papíry s poznámkami. Jeho kabát leží zmuchlaný na zemi vedle komody a hnědé polobotky skopl z nohou až před kuchyní.

Agneta pověsí jeho kabát, boty uloží na rohožku, sesbírá papíry a aktovku vezme s sebou.

Bernard stojí u kuchyňské linky a pije vodu, která teče silným proudem do dřezu a on si plní jednu skleničku za druhou.

„Bernarde?“ osloví ho Agneta.

Bernard sebou trhne, otočí se a hledí na ni prázdnýma očima a s jakýmsi zvláštním výrazem v obličeji, jako by ji hned nepoznal.

„Jak je ti?“ zeptá se ho a odloží aktovku na lavici.

„Nechají ho ve vazbě. Se všemi restrikcemi,“ odpoví Bernard slabým hlasem.

„Ale říkal jsi, že...“

„Já vím,“ skočí jí do řeči. „Snažím se zjistit, na co má člověk právo, jak to všechno funguje...“

„Musíš promluvit s advokátem.“

„To už jsem udělal, sám mi zavola...“

Bernardovi se zlomí hlas, nalije si další skleničku a pije. Pravá ruka se mu třese tak silně, že mu voda stéká po bradě.

„Chápu, že jsi rozčilený,“ řekne Agneta a pohladí ho po zádech. „Ale musíme zjistit, co to znamená... co můžeme udělat pro to, abychom Huga dostali domů, a co máme dělat, pokud dojde k soudu.“